

Sygn. akt I CSK 593/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa P. M.
przeciwko M. S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego M. S.A. z siedzibą w [...] od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 stycznia 2013 r., mocą którego zasądzona została kwota 150 000 zł z odsetkami i koszty procesu na rzecz powoda P. M. Podstawą prawną rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji był art. 720 § 1 i art. 723 k.c. ze względu na niezwrócenie przez pozwanego powodowi udzielonej pożyczki. Rozpoznając apelację Sąd drugiej instancji uzupełnił postępowanie dowodowe, uznając zarówno ustalony stan faktyczny, jak dokonane oceny prawne za prawidłowe i mając to na uwadze oddalił apelację pozwanego.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 w związku z art. 720 § 1 k.c. ze względu na błędne przyjęcie ciężaru udowodnienia udzielenia pożyczki. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 231 w związku z art. 232 k.p.c. przez wadliwe zastosowanie domniemania faktycznego. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał na potrzebę dokonania wykładni art. 231 k.p.c. w związku z występującą w orzecznictwie rozbieżnością w zakresie możliwości zastosowania tego przepisu (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Jednakże skarżący, powołując się na naruszenie przez zaskarżony wyrok art. 231 k.p.c. podejmuje właściwie próbę zakwestionowania przyjętego przez powoda sposobu wykazania podstawy faktycznej żądania, jak zwłaszcza konieczności wykazania przez niego pochodzenia środków stanowiących pożyczkę dla pozwanego. Jest to kwestionowanie ustaleń faktycznych Sądu, a nie wykazanie, że ustalenia oparte na domniemaniu faktycznym są nielogiczne lub sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego lub zdrowego rozsądku. To natomiast nie

może stanowić podstawy skargi kasacyjnej, a ustalony stan faktyczny wiąże Sąd Najwyższy (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Prezentowany we wniosku o przyjęcie skargi pogląd o rozbieżnościach stanowiska Sądu Najwyższego na temat wykładni art. 231 k.p.c. ma w podanych okolicznościach charakter pozorny. We wskazanych w uzasadnieniu wniosku orzeczeniach chodzi o zastosowanie domniemania faktycznego wtedy, gdy istotnych dla rozpoznania sprawy okoliczności faktycznych nie można udowodnić inaczej, jak tylko przez wyprowadzenie logicznego wniosku z jednego dowiedzionego faktu o wystąpieniu innego faktu. Treścią domniemania faktycznego jest zatem uznanie za istniejący określony fakt wynikający z wzajemnego, logicznego związku między nim i innym faktem. Orzeczenie sądu może być oparte na domniemaniu faktycznym, o którym mowa w art. 231 k.p.c. tylko wówczas, gdy stanowi ono wniosek wynikający z logicznie ustalonych faktów stanowiących przesłanki domniemania, najbardziej zbliżony do zasad doświadczenia życiowego i tzw. zdrowego rozsądku. Podobnie do tych kwestii podchodzi doktryna.

Przeprowadzony wywód wskazuje również na niewykazanie przez skarżącego oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wprawdzie pełnomocnik skarżącego przytacza orzecznictwo Sądu Najwyższego mające przekonać, że w niniejszej sprawie ta oczywistość występuje, ale nie wychodzi się poza ogólne wyobrażenie, co ta oczywistość oznacza w konfrontacji z rozpoznawaną sprawą. Przytoczone są bowiem niejasności, do jakich miały prowadzić ustalenia Sądów w toku instancji odnośnie do faktu udzielenia pożyczki i jej pochodzenia, znów sprowadzając się do kwestionowania przyjęcia domniemań faktycznych, o których była mowa.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu.